SENTINELA

ANUL IV, Nr. 21
23 Maiu 1943

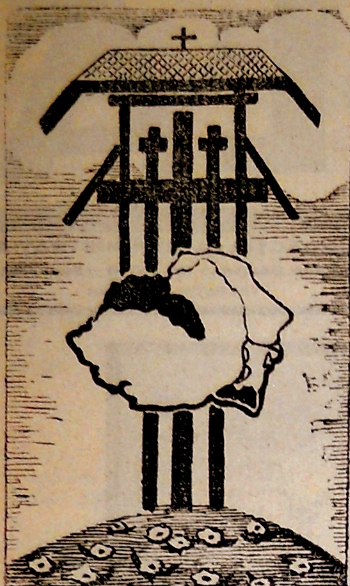
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

EROUL COLONEL ION PALAGHIŢĂ

Înconjurat de veneraţia întregei Ţări, eroul colonel Ion Palaghiţă a fost condus în dangăt de clopot la locul de veşnică odihnă. Funeraliile naţionale făcute acestui erou între eroi s'au desfăşurat la Iaşi dumineca trecută. O mare mulţime a petrecut trupul aceluia care s'a înscris în Cartea vitejiei Neamului. Jertfa colonelului Ion Palaghiţă este adânc pilduitoare, pentrucă ea arată lumii la ce înălţimi nemaiîntâlnite se poate ridica eroismul românesc.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Camaraderia de arme româno-germană

In stânga batalionului condus de eroul Palaghiță Ion lupta o unitate germană. In repetatele lui atacuri, dușmanul, risipind fără milă vieți omenești, izbutește să se infiltreze în liniile camarazilor noștri germani. Situația părea desnădăjduită.

Dar sufletul dârz al lui Palaghiță nu se liniștește. Ințelege primejdia, judecă limpede situația și pornește la fapte.

Adună, în grabă, un pluton, și fără a pregeta, pornește în fruntea lui la contraatac. Un iureș vijelios. Vitejii dorobanți, îndemnați de comandantul lor, având exemplul lui, își revarsă furia și focul asupra bolșevicilor, cu atâta putere și bărbătească hotărîre de a învinge, încât dușmanii, năuciți și înspăimântați, deși erau mult mai numeroși, sunt aruncați înapoi, luați prizonieri sau uciși.

După ei, alături de întreaga unitate românească, camarazii germani pornesc cu puteri înzecite la contraatac.

Elanul maiorului Palaghiță trece ca o tainică putere din suflet în suflet. Linia aliată e o vijelie pornită să se răzbune.

Și s'au răzbunat.

In curând, pe pieptul maiorului Palaghiță a strălucit Crucea de Cavaler a Ordinului Crucea de Fier.

Incă o dovadă a colaborării în luptă și a splendidei camaraderii de arme româno-germane, a ostașilor aliați care, luptă, umăr la umăr, acolo în îndepărtatul front de răsărit, împotriva dușmanului Europei, până la victoria finală.

Un an dela glorioasele lupte dela Kerci

Când s'a pornit lupta spre Răsărit, ca o răbufnire a civilizației europene contra primejdiei bolșevice, noi Românii am știut că a venit ceasul desrobirii fraților basarabeni și bucovineni; am înțeles cât de cruntă va fi întâlnirea între lumea creștină a Apusului, față cu păgânitatea Răsăritului, dar niciun moment nu ne-am îndoit de victorie, și astăzi mai puțin ca niciodată.

De partea noastră era armata germană, singura în stare să se încumete cu colosul moscovit; era dreptatea istoriei și Insuși Dumnezeu, pentru a cărui religie porneam marea cruciadă.

Și avântul dorobanțului român s'a dovedit că nu stă mai prejos de eroismul ostașului german. Am mers din biruință în biruință, cot la cot cu camarazii aliați; am fost mereu prezenți acolo unde izbirea a fost mai cruntă, iar pe câmpul de onoare am semănat strălucite fapte de arme, am vărsat din belșug sânge de eroi, înregistrând în cartea războiului antibolșevic, victoriile dela Odesa, Sevastopol, Kerci și atâtea altele.

Iată, zilele acestea s'a împlinit un an dela marea bătălie din peninsula Kerci. Printre atâtea alte episoade, această izbândă a stârnit admirația lumii de bună credință.

Astăzi, când cunoaștem prea bine situația, ne apare în toată strălucirea ei această victorie româno-germană.

Pe un spațiu de 18 km de front și 90 km adâncime, îngrămădiseră bolșevicii trei armate alcătuite din 17 divizii de infanterie, 2 divizii de cavalerie și 4 brigăzi blindate. Intreaga iarnă lucraseră în peninsula Kerci peste o sută de mii de oameni, transformând-o într'o adevărată fortăreață. Mii și mii de cazemate și cuiburi betonate pentru arme automate ațineau calea cu râturi de foc; peste terenul minat un drăcesc paianjeniș de sârmă ghimpată, de obstacole și șanțuri anticar, împiedecau atacul cu tot ce viclenia mongolă putuse scorni din căpățâna turtită cu ochii mici și pieziși.

Ținta Sovietelor era ca la jumătatea lunii Mai să înceapă de aici ofensiva de vară. Noi, însă, le-am luat-o înainte și la 8 Mai 1942 am pornit cumplitul iureș și în mai puțin de zece zile am fost gata: fortificațiile spulberate, iar rezistența turbată a hoardelor roșii a fost înfrântă.

Pierderile dușmanului au întrecut orice închipuire: 149.256 de prizonieri și cel puțin de două ori atâția morți; peste 1.400 tancuri, 323 avioane; 4.000 mașini de tot felul și un număr nemăsurat de arme de foc.

Toată această strălucită victorie a fost cu putință numai cu șapte divizii româno-germane.

Desigur, pentru o astfel de faptă a fost nevoie de o vitejie ca în poveste și Insuși Dumnezeu a sporit forțele ostașilor Crucii, ca să lupte unul contra zece. Atacul a pornit fără de veste, ca un uragan; izbirea a fost cruntă, uluitoare.

Și astăzi se vorbește cu admirație în cercurile militare aliate, despre faimoșii roșiori ai Colonelului Korne, cari din prima zi au pătruns kilometri întregi în inima peninsulei, năucind pe bolșevici la Saraimin, la Ortaeli, fugărindu-i până la istmul Kerci unde i-au prăvălit în mare.

Cine ar putea spune că românașii aceștia n'ar putea sta alături cu cei mai vestiți eroi ai lumii?

Desprindem din răsunătoarea victorie dela Kerci un mare învățământ, anume, că, ostașii români și germani nu vor fi niciodată opriți, oricât de numeroși ar fi bolșevicii și oricât de bine înarmați. Și aceasta pentrucă în mintea ostașilor noștri primejdia bolșevismului este bine lămurită, pentrucă vorbele Patrie și Cruce sunt adânc înrădăcinate în suflet.

Și mai reținem din luptele dela Kerci, minunata pildă de camaraderie româno-germană și desăvârșita conlucrare dintre ostașii celor două armate aliate.

Acest frumos exemplu de frăție între popoare poate nu s'a mai văzut dela Cruciada pentru liberarea Sfântului Mormânt; dar atunci ostașii luptau pentru un ideal mult îndepărtat, pe când primejdia bolșevică este colea, lângă hotarul de Răsărit și cine nu crede, n'are decât să se gândească la gropile miilor de Polonezi dela Katyn și la glonțul tras de călăii roșii prin ceafă.

Astăzi, când a trecut un an dela glorioasele lupte dela Kerci, vremea ne găsește luptând cot la cot în Kuban alături de camarazii germani. Jertfa camarazilor români și germani căzuți pentru Patrie și Creștinătate să ne fie mereu drept pildă și să avem aceeași dârză încredere în izbânda finală și în sfințenia drepturilor noastre.

I. VALERIAN

OSTAȘ ROMÂN

Ce pană măestrită va da pe lume glia
Să-ți cânte pentru veacuri, credința, vitejia?
Tu, biet umil al brazdei de nimeni cunoscut,
Te-ai prefăcut de-odată în leu neîntrecut,
Și'n iureș de furtună ai spulberat mișeii
Ce-au pângărit pe Domnul din Cana Galileii
Ca trăsnetul din munte te-ai repezit spre fiara
Ce 'mprăștia în lume otrava și povara.
Erou al Crucii! Veșnic vei fi pe lume mare!
Te-or preamări poeții și preoți 'n altare
Te-or pune 'n rând cu sfinții ce-au sângerat senini
Pentru credința 'n Omul cu fruntea grea de spini
Te-or toarce 'n fir de basme bunici cu glas de miere
Când viforul pe-afară sufla-va cu putere,
Te-or trăgăna în doină copilele la grâu,
Sau când albi-vor pânza, în unde reci de râu.
Erou sublim al Crucii cu brazda înfrățit!
Ești muntele credinții în veci nebiruit!

NECULAI C. OPRIȘANU

BISERICA NOASTRĂ

La răscruci de istorie, neamul nostru și-a găsit, mai totdeauna, tăria în credință. Biserica românească a fost isvor de energie și putere. Ea a întărit pumnul de fier al oștirii, a sprijinit voința conducătorilor și a mângâiat pe cei îndoliați.

Azi, pe câmpiile îndepărtate, pe care se scrie cea mai glorioasă filă a istoriei naționale, ostașii noștri, ca și părinții, bunicii și străbunicii lor, luptă în aceeași credință și se jertfesc în numele aceleiaș biserici

In fiecare piept, în fiecare suflet, ei au o biserică, luminoasă și mare. Tot aurul din lume, tot ce se poate închipui mai frumos, sălășluește acolo, în fiecare din ei

Numai cine a fost printre eroii noștri, poate înțelege măreția și puterea credinței lor.

Să săpăm în inimile noastre, și din colburile grele ale uitării să scoatem întreaga noastră credință. Să ne bucurăm de prezența ei și adunând-o întreagă în pumnii sufletului nostru, să o înconjurăm cu voința dârză de a trăi, de a iubi și de a învinge.

Să învățăm dela eroii noștri a crede și a birui. Lecția lor să ne trezească la noui înfăptuiri pentru Patrie.

Să facem așa, ca să putem spune: Biserica noastră — tăria noastră.

Ar fi cel mai patriotic răspuns Mareșalului Desrobitor, care spunea cândva: „Armata noastră — mândria noastră".

FAPTE VITEJEȘTI ALE AVIAȚIEI ROMÂNE

Aviația română continuă să-și dea contribuția pe frontul de răsărit, cu același avânt, cu același spirit de jertfă ca și în primele și emoționantele zile ale începutului campaniei. Misiuni din cele mai grele îi revin în toiul bătăliilor, misiuni pe care le duce la îndeplinire întotdeauna cu succes. Increzători în aripile lor și mândri de încrederea ce le-a acordat-o Țara, Regele și Mareșalul, aviatorii noștri înscriu mereu în cartea faptelor nepieritoare ale neamului noui isprăvi de arme.

Recent, un comunicat special a postului de radio Berlin ne-a adus știrea că avioanele de luptă române au efectuat un atac prin surprindere asupra unui aeroport sovietic și au distrus, pe sol, cinci avioane bolșevice.

E un record de curaj și de vitejie care ne umple sufletele de mândrie.

Colonelul erou Ion Palaghiță a fost coborît la Iași în Cimitirul Eroilor

In jurul catafalcului din catedrala metropolitană, luminile făcliilor fac să sclipească oțelurile uniformelor ce străjuesc sicriul ascuns sub un maldăr de flori... Colonelul Ioan Palaghiță, între cei patru tineri camarazi care-i fac de gardă, își doarme senin somnul nemuririi, cu fruntea spre astrele care i-au călăuzit destinul eroic. După ce faima numelui său glorios îl precedase în Patrie, purtată pe aripi de victorie, i-a poposit în Moldova lui dragă și trupul vânjos, răpus de plumbul vrăjmaș... Glonțul dușmanului nu a putut însă curma belșugul de viață din sufletul acestui ostaș, a cărui vitejească moarte afirmă în auzul Neamului și-al lumii că tot ce respiră dincoace de Prut poartă hotărîrea supremelor sacrificii, pentru ca hotarul Nistrului să rămână neînfrânt stăvilar în fața cotropitorilor din Răsărit.

De când rămășițele pământești ale colonelului Ioan Palaghiță au fost coborîte din avionul care le strămutase în țară, în atmosfera patriarhală a Iașului s'a coborît și svon de evlavie, purtat în dangătul clopotelor. Pe urmele văduvei și fetiței care urmau afetul, mai întâi dela aeroport la spitalul militar, apoi de aci la catedrala metropolitană, un impunător cortegiu străbătuse ulițele bătrânului târg, sub miresmele copacilor în floare. Mulțimea asistase smerită la slujba divină; până seara târziu se perindau prin fața catafalcului nenumărați drumeți: femei și copii, moșnegi și copile, murmurând smerite șoapte de veșnică odihnă pentru acela a cărui moarte dăruește Neamului o răsunătoare pravilă de luptă.

In timp ce lumea îi aducea prinosul său de recunoștință pentru impunătoarea lui jertfire, demnitarii țării soseau la biserica metropolitană să se închine la căpătâiul celui plecat dintre camarazii lui de arme și de izbânzi.

Slujba religioasă

La ora 13,30, un sobor de preoți în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Irineu a început slujba religioasă.

Imnul de slavă al preoților se îmbină cu glasul metalic al clopotelor Mitropoliei. Catafalcul e acoperit cu drapele, covoare și jerbe de flori.

In jurul catafalcului este adunată familia defunctului: mama, soția, micuța Lila și cei cinci frați mai mici ai eroului.

D-l general C. Pantazi se înclină în fața catafalcului și prinde de mătasea tricoloră cele două ordine decernate de Suveran: „Mihai Viteazul" cl. III-a și a II-a.

Lângă jerbele și coroanele care se ridică ca o movilă la catafalcul eroului, se văd trei mari coroane: acea pe care a trimis-o d-l Mareșal Antonescu, acea a Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul", reprezentați printr'o delegație specială și acea a Primăriei Iași. Alături se vede coroana trimisă de camarazii lui de arme din Reg 94 Infanterie.

După săvârșirea slujbei divine a luat cuvântul d-l colonel Simulescu, care a evocat pilduitoarea carieră a eroului.

Cuvântarea d-lui General Pantazi, Ministrul Apărării Naționale

Cu graiul sugrumat de emoție, Ministrul Apărării Naționale evocă zilele în care a cunoscut pe eroul Ion Palaghiță, comandant de batalion la digul de cremene din Cuban:

Pe locotenent-colonelul Palaghiță, a cărui memorie o cinstim astăzi cu sufletele îndurerate, l-am cunoscut în preajma crâncenelor lupte, unde viața lui s'a jertfit pentru viața nepieritoare a Patriei.

Era în a treia zi de Paști, la postul de comandă al colonelului Gașpar, comandantul unui regiment de tunari din Divizia 19-a Infanterie. Venisem să petrec timpul tradiției noastre creștinești alături de cei care, desbrăcați de orice interese meschine, și-au închinat inima lor nobilă, apărărei Țării. Acolo, am găsit adevăratul suflu al creștinismului, luptând în contra barbariei și a omorîtorilor de suflete. In aerul limpede al frontului, acolo unde existența omenească se dăruește, unde nu mai dăinuesc micile patimi și scăderile interne ale oamenilor, l-am văzut pe locotenentul-colonel Palaghiță în mijlocul soldaților săi.

Un bărbat în sensul înalt al cuvântului, stăpânind prin curaj și hotărîre împrejurările, cu suflet cald și generos față de subalternii săi, cu o adâncă concepție a datoriei, așa mi-a apărut dela început bravul nostru camarad. Era în felul lui de a vorbi și a se purta, semnul care nu înșeală, a inimilor curate. Era simplu în atitudini, avea o privire clară asupra lucrărilor.

Mi-a arătat poziția ocupată de trupele lui la Nord-Est de Krimskaja, în apropierea liniei ferate care merge spre Rostov. Avea linia principală de rezistență înapoia contra-fortului acestei căi ferate. La flancul stâng al acestei poziții se afla pe aceeași linie un crâmpei de pădure, care intra în sectorul vecin al Batalionului 1/94 Infanterie. In acest cadru redus, simțul și logica lui limpede au realizat una din acele operații, a căror frumusețe nu rezidă în mărirea proporțiilor, ci în dominarea problemei ș în soluționarea ei, indiferent de dimensiunile sau extensiunea pe care poate să le aibă.

Cu vorbe simple, fără nicio urmă de exagerare, locotenent-colonelul Palaghiță mi-a explicat actul său ostășesc. Prevedea dinaintea luptei, că adversarul va încerca să se înfiltreze în acea pădurice din sectorul vecin, pentru ca de-acolo să poată învălui trupele celor două poziții vecine. Și-a pregătit pentru aceasta o companie, care trebuia în momentul critic să înainteze de-a-lungul rambleului de cale ferată, în direcția pădurii, pentru a tăia înfiltrația rusească și a o ataca din spate.

Concepută atât de clar, operația aceasta a fost dusă la îndeplinire cu o hotărîre și vitejie exemplară. Și ea a reușit admirabil, oprind desvoltarea pericolului care amenința trupele române și germane din acel sector. Ce simplă pare o acțiune ca aceasta atunci când o vezi din depărtare în liniștea gândului! Dar noi știm câtă vitejie, câtă stăpânire de sine și câtă hotărîre trebuesc pentru a o face să isbutească în clocotul obuzelor și în apropierea morții

Locotenent-colonelul Palaghiță însă, cu marea sa curățenie sufletească mi-a povestit în felul lui modest, fără să-și închipuiască măcar că fapta lui era aceea a unui viteaz. Avea doar pe față lumina liniștită a celui ce și-a făcut datoria! Fapta lui a fost însă admirată de întreaga noastră armată. Regele nostru i-a conferit Ordinul „Mihai Viteazul" cl. III-a, iar Führerul Marelui Reich German i-a trimis Crucea de Cavaler a Crucii de Fier.

Aceste distincțiuni, locotenent-colonelul Palaghiță le purta cu modestia lui înnăscută, simțindu-se unit adânc cu toți camarazii veniți în câmpiile Caucazului pentru dreptatea românească. Era și el unul din soldații Diviziei 19-a Infanterie, atât de încercată în luptele glorioase ale armatelor române în Cuban.

(Urmare în pag. 4)

Dezastrul sovietic dela Novorosisk

Eroul Colonel Palaghiță

Printr'un înalt decret M. S. Regele a conferit ordinul militar „Mihai Viteazul", clasa a III-a, maiorului Palaghiță N. Ion, din Reg. 94 Infanterie, „pentru curajul deosebit, inițiativa și priceperea de care a dat dovadă pe câmpul de luptă".

Iar motivarea acestei înalte distincțiuni militare este făcută în termenii următori:

„In ziua de 3 Aprilie 1943, inamicul cu forță de aproximativ o divizie, atacând în sectorul batalionului I și mai la Nord, deși cu pierderi de circa 70 la sută, reușește să rupă frontul în sectorul de Nord, ocupat de un batalion vecin. Maiorul Palaghiță N. Ioan, din proprie inițiativă, ordonă un contraatac cu compania din rezerva sa. Contraatacul pornește sub focul ucigător al inamicului, care seceră o parte din ofițeri și trupa acestei companii. A fost nevoie să conducă personal atacul, zdrobind pe inamic și reușind aproape instantaneu să refacă frontul".

Iar Mareșalul Conducător, prin două decrete consecutive a înălțat la gradul de locotenent-colonel și la gradul de colonel pe eroul maior Palaghiță N. Ioan. Printr'un alt înalt decret regal, Suveranul îi acordă, post-mortem, ordinul „Mihai Viteazul" clasa a II-a.

Vestea care ne-a venit din întunecatul front al Cubanului, unde forțele româno-germane opun o rezistență eroică unor superioare forțe bolșevice, mișcă inima noastră românească, dar și o umple în același timp de mândrie. Pentrucă faptele de arme ale Maiorului Palaghiță depășesc prin eroismul lor puterea atacatoare a inamicului, înscriind în același timp în cartea războiului, pe care o scriem cu sângele nostru, una din paginile cele mai strălucite.

Colonelul Palaghiță, prin jertfa lui, a ridicat pe culmi noi, nebănuite până acum, spiritul eroic al armatei noastre, care luptă cu o jertfire de sine împotriva unui dușman hain, ce nu cunoaște legile onoarei și ale omeniei. Trupele sovietice nu au nimic asemănător cu armatele europene, ele fiind îndobitocite, pentru ca în felul acesta prin groază bolșevicii să poată smulge o victorie la care nu vor ajunge niciodată.

Da, este întristătoare vestea morții eroice a Maiorului Palaghiță, dar nu este mai puțin adevărat că ea constitue încă un exemplu strălucit al puterii de luptă și de jertfire a soldatului român, arătând în același timp dușmanilor noștri și propagandei mincinoase a anglo-americanilor că armata română este prezentă pe frontul oriental și că participarea ei la lupta de distrugere a bolșevismului este esențială

Bravii noștri ofițeri și soldați care se află pe frontul dela Cuban, scriu în aceste momente unul din cele mai însemnate capitole din istoria acestui războiu. Jertfa Maiorului Palaghiță este adânc pilduitoare pentrucă ea ne arată că ori prin câte greutăți am avut de trecut, puterea noastră de luptă și de jertfă nu a putut fi micșorată întru nimic

Maiorul Palaghiță este unul din eroii patriei, iar în fața aminitirii lui, Românii de pretutindeni se descoperă și se închină. Cu propria lui viață, Maiorul Pălăghiță a dat viață și mai tumultoasă spiritului eroic al neamului.

NOI N'AVEM MORȚI

Nu-s morți cei ce căzut-au pe câmpul de onoare!...
S'au dus numai pe drumul aprins de ideal!...
Privește-i... O lumină călătorind în soare;
In urma ei: credința în vremuri viitoare
Răsare tot mai albă și crește val de val!
Cu sfinții străluci-vor în sufletele drepte!
Cu cât vor trece anii... mai tineri, mai frumoși
Veni-vor la răscruce de drumuri... să ne'ndrepte
Cu vorbele de flăcări curate și 'nțelepte
Și să ne-arate calea visată de strămoși!...
Și fiecare nume, frumos ca o minune,
Cântat va fi de vânturi... cât vântul va trăi,
Și vii vom fi cu toții prin vremuri tot mai bune...
Același fir ne leagă și'n sfânta rugăciune
Slăvi-ne-vor cu cinste copiii de copii!
Noi n'avem morți în țară și nimenea nu plânge
Și niciun suflet încă de jale nu s'a stâns!
De cei ce-s duși... cu fală noi îi purtăm în sânge,
Credința lor e farul ce'n veci nu se va stânge!
De-ar fi să cadă cerul... noi n'avem morți de plâns!
Zadarnică, o jale, ai vrea să rupi cununa!
De cei plecați ne leagă același fir de tort.
Credința lor, a noastră-i acum și 'ntotdeauna!...
A lor fuse credința să fim cu toții una!
Zadarnic bați la poartă... noi n'avem niciun mort!

ZAHARIA BÂRSAN

Frăția de arme româno-germană în Kuban

Colonelul erou Ion Palaghiță

a fost coborît la Iași în Cimitirul Eroilor

(Urmare din pag. 3)

Era mai ales unul dintre spiritele conducătoare ale Regimentului 94 Infanterie, cu soldații lui plecați din locurile Lugojului și ale Mehedințului. El, locotenent-colonelul Palaghiță, se contopea în această mare înfrățire a românilor din toate părțile Țării, iar faptele lui s'au adăugat faptelor celor mulți căzuți pentru Patrie, după cum sufletul lui s'a alăturat celorlalte suflete românești ridicate peste văzduhurile lumii.

Am stat 3½ ore la Batalionul Palaghiță, împărtășindu-mă din atmosfera aceea înălțată, în care sufletul își reia întâietatea lui firească în vieața oamenilor. In timpul când făceam această inspecție, celălalt batalion din regimentul său, împreună cu comandantul regimentului, pregăteau poziția care trebuia peste câteva zile să fie ocupată de eșalonul de luptă la Răsărit de satul Moldovanskaja.

De atunci luptele au continuat. Inamicul a atacat mereu cu forțe numeroase. Intre timp linia de rezistență a fost dusă pe pozițiile din preajma acestui sat cu numele scump al Moldovei. Aci, în regiunea aceasta îndepărtată, unde apăsarea rusească a izgonit mari părți din populația moldovenească, s'au petrecut ultimele clipe ale viteazului soldat Palaghiță. Simțeam cu toții și mai ales el, care se născuse în Moldova, drama istorică a Românilor rupți încontinuu din trupul Țării lor de către vitregia vecinilor.

Regăsindu-se după atâta timp de asuprire, sufletele Românilor au bătut îndată la fel și graiul lor, care nu a putut fi ucis, a povestit amărăciunea vremurilor de înstrăinare. Cu marele lui suflet de român, Mareșalul Antonescu a readus la granițele Țării pe acești moldoveni din Cuban, punând astfel capăt unei mari suferinți a fraților noștri exilați. Dee Domnul ca toți fiii Nației noastre să se întoarcă cât mai curând în hotarele României noastre adevărate.

Batalionul locotenent-colonelului Palaghiță avea la dreapta și la stânga sa trupe germane, care la rândul lor, la dreapta și la stânga aveau alte trupe românești din bravele regimente ale Diviziei 19-a ale Vânătorilor de Munte și ale Corpului de Cavalerie.Ințelegerea deplină, spiritul camaraderesc cel mai desăvârșit și însușirile ostășești cele mai alese s'au împerechiat în această luptă comună a soldaților români și germani contra bolșevismului.

Eroismul român a înscris înalte pagini de glorie în această încleștare sângeroasă, arătând lumii câtă vlagă se poate găsi într'un popor care-și apără granițele lui naționale și ființa lui sufletească. Căci acesta este războiul pe care-l ducem noi pentru întregirea Țării și pentru apărarea civilizației creștine.

Pentru aceasta a luptat și pentru aceasta a murit locotenent-colonelul Palaghiță. A vrut soarta ca trupul lui să cadă în apropierea acelui sat pierdut din Cuban unde se mai auzea printr'un miracol cuvânt românesc. A fost parcă o ultimă mângâiere a celor de acasă, a familiei lui îndurerate, în fața căreia ne închinăm cu emoție și-i aducem gândul mișcat și grija afectuoasă a Mareșalului nostru.

Acum, în clipa în care îi închinăm în numele Armatei și al Mareșalului salutul suprem camaradului nostru iubit, figura lui se ridică simbolică pentru cei rămași în urmă.

Impreună cu ceilalți nenumărați eroi ai României, el a încarnat cu simplitate și bărbăție, voința neînfrântă a Neamului nostru de a trăi liber și a nu ceda nimic din drepturile sale istorice. In acest gând stă mângâierea noastră și credința nesovăelnică, că jertfa lui nu va fi pierdută pentru ziua cea mare a dreptății românești.

Salutul din urmă

Emoția asistenței este nespusă ... Ceremonia aceasta funerară a devenit un prilej de exaltare a sufltelor: sufletul celui căzut domină cugetele tuturor, simbol al năzuințelor de unitate românească, simbol al frăției de arme româno-germane, simbol al idealului de strângere laolaltă a Românilor de pretutindeni, atât de mișcător exprimat în cuvântarea Ministrului-soldat.

După rostirea cuvântării, d-l general Pantazi pășește spre grupul familiei: se înclină în fața mamei, a soției și fraților eroului, exprimându-le cuvintele care alină durerea celor învăluiți de dragostea recunoscătoare a Neamului.

Ridicat pe umeri de elevii Liceului militar, sicriul este purtat pe afetul de tun din fața catedralei; trupa dă onorul.

Cortegiul pornește spre cimitirul „Eternitatea".

Pe tot parcursul, străjuit de ostașii și de elevii școalelor ieșene, trupele dau onorul: muzica intonează marșurile închinate eroilor.

Pe străzi cu nume de voevozi, cortegiul se îndreaptă spre mormântul din „parcela Eroilor" a cimitirului; groapa a fost săpată în fața liniei de cruci ostășești.

Aici, nicio cuvântare. Ci numai salva de onoare a armelor, vuetul detunăturilor în mijlocul cărora colonelul Ioan Palaghiță a căzut pentru Patrie. Elevii coboară sicriul în groapă; trompeții sună prelung.

Este salutul din urmă al unui Neam întreg pentru unul din fiii săi cei mai mândri, pentru un ostaș în care s'a întrupat și a respirat năzuința de libertate, vitejia Neamului întreg.

Un fapt de arme strălucit

S'a împlinit un an de când orașul Kerci a fost cucerit de o unitate din armata română sub conducerea Generalului Korne, Cavaler al Crucii de Fier, câștigând astfel o victorie strălucită în colaborare cu armata germană. Străpungerea frontului bolșevic în peninsula Kerci și cucerirea portului de războiu Camisburum, este un fapt de arme care prin repeziciune și prin îndrăzneala sa a adus la un mare succes militar

Detașamentul Korne, plecat la începutul războiului din orașul Dorohoi, s'a distins în timpul campaniei din Est în Basarabia, dincolo de Nistru și Bug, mai târziu în spațiul Niprului și apoi pe litoralul Mării Negre. Aceste prime unități românești motorizate, care au intrat în acțiune pe frontul de Est, au fost pline de curaj și de spirit de sacrificiu, de o disciplină exemplară, demnă de roșiori, totdeauna gata de a intra în acțiune.

In luptele din iarna 1941—1942, detașamentul a acționat în luptele decisive de apărare și la începutul primăverii se găseau în spațiul „Stari-Krim", în apropierea orașului Feodosia

După o iarnă grea, primăvara frumoasă a adus în sufletele ostașilor bucuria lunii Mai. Detașamentul Korne a fost repartizat în primele zile ale lunii Mai pe lângă o unitate motorizată germană

Nimeni nu a bănuit atunci ce misiune mare avea de rezolvat.

Peninsula Kerci, legată de Crimeea prin istmul Paparci, lat numai de 18 km, era pe atunci ocupată de bolșevici. Bolșevicii organizaseră acolo o apărare puternică, cu ajutorul cazematelor, șanțurilor antitanc și sârmă ghimpată, în așa fel că au ajuns să construiască o adevărată fortăreață. Sistemul acesta de apărare a fost străpuns în primele zile ale lunii Mai de către unitățile germane și prin această spărtură în dimineața zilei de 8 Mai a înaintat vertiginos brigada germană, căreia îi era atașat detașamentul Korne.

Detașamentul român a primit misiunea de a cuceri portul Kerci și localitatea Camișburun, care este situată la 6 km Sud de acest important oraș.

Printr'un atac nemai pomenit de îndrăzneț și rapid, detașamentul a reușit în prima zi a atacului — adică la 8 Mai — să străpungă liniile inamice, atingând o adâncime de 32 km în liniile inamice

După un scurt repauz, în noaptea de 9 Mai, a continuat înaintarea a doua zi cu aceeași repeziciune, până ce a fost oprit către orele 11 pe înălțimile dela Sarajmin, aproximativ 30 km Vest de Kerci. Aci bolșevicii au rezistat cu ultimile forțe. Ei au primit ordin de a rezista cu orice preț căci altfel orașul Kerci va fi pierdut

Detașamentul român se infiltrase în mijlocul pozițiilor sovietice, care din cauza înaintării rapide a trupelor române, intrase în debandadă. Bolșevicii au fost cuprinși de o adevărată panică și au aruncat armele. Șoselele erau blocate de coloane întregi și de material de războiu distrus. A urmat o fugă dezordonată, iar comisarii și politrucii care au părăsit unitățile lor, au fost prinși.

Două aerodromuri au fost ocupate intacte. Pe unul din ele se mai găseau încă 25 de avioane bune. Bolșevicii nu s'au gândit că în interval de numai câteva ore trupele române vor putea ajunge în spatele puternicelor lor fortificații

Pe înălțimile dela Sarajim, bolșevicii au adunat încăodată puternice forțe pentru a impresura brigada germană-română atât de mult înaintată. cu intenția s'o nimicească Ei au reușit după lupte grele să impresoare această brigadă tăindu-i legăturile cu restul trupelor. Bolșevicii au atacat în permanență pe cei impresurați, care au fost alimentați cu ajutorul a 4 avioane cu hrană și muniții timp de două zile.

Atacurile infanteriei bolșevice erau sprijinite de artilerie grea și de aviație, bombardând mereu coloanele româno-germane cu bombe și armele de bord. Germanii au folosit 2 avioane de vânătoare Messerschmid, cu piloți excelenți, care au atacat cu succes bombardierele bolșevice. Faptul acesta, precum și ajutorul dat de aviația germană, au contribuit la rezistența trupelor române, până ce după 2 zile ele au luat contact cu flancul stâng al unității germane.

In cursul acestor lupte, col. Korne a fost rănit, însă a refuzat să fie tratat într'un spital, conducând luptele mai departe Prin atitudinea sa a dat un frumos exemplu de curaj și sacrificiu.

Rezistența bolșevicilor a slăbit în sfârșit si la 12 Mai începură să se retragă spre țărmul Mării Negre. Stăvilarul dela Ortaeli, la Sud-Est de Sarajim a fost ajuns, iar de acolo col. Korne își îndreaptă detașamentul spre Nord, direct spre Camișburum.

In cursul acestui atac, colonelul german, comandantul trupelor motorizate, a fost grav rănit. Colonelul Korne a preluat astfel totala conducere a luptelor ce au urmat și a condus unitățile germane și române la victoria finală și la îndeplinirea ordinelor primite.

Colonelul român, cu brațul în eșarfă, cu schije de grenadă în față, asaltează cu motocicliștii germani în frunte, Camușburum, și atinge localitatea cuprinsă de flăcări încă în seara zilei de 12 Mai

Sovieticii și partizanii risipiți trăgeau încă din toate casele. Motocicliștii germani s'au luptat sub comanda colonelului român până ce au pătruns în mijlocul orașului. Acolo au fost întâmpinați de trupe de motocicliști care veneau dinspre răsărit. Colonelul Korne i-a întrebat:

— „Căror unități aparțineți?

— „Ale generalului L.".

— „Unde este generalul L?

— „O sută de metri de aci conduce de după o casă sfărâmarea ultimelor rezistențe.

Câteva minute mai târziu, cei doi ofițeri își strângeau mâna. Ei, care împreună câștigaseră atâtea frumoase victorii, se regăseau triumfători. Cei doi ofițeri au legat o inimoasă camaraderie, iar colonelul Korne povestea de multe ori că momentul acela în care s'a regăsit în mijlocul localității Camușburum, aparține celor mai frumoase amintiri de războiu

In timpul nopții au condus împreună cucerirea completă a localității ce ardea. Odată cu ivirea zorilor intensitatea luptei a scăzut. Liniștea se întindea pas cu pas. O frumoasă victorie a fost câștigată, poate cea mai frumoasă pe care detașamentul Korne o cunoaște până azi. A fost o victorie la care s'a ajuns prin pilduitoarea conclucrare și camaraderie între unitățile germane și române în vechiul spirit al cavalerismului.

Dr. HEMPELMAN
reporter P. K.

ANIVERSAREA DELA BLAJ

Se sărbătoreşte la 15 Mai, în cetatea de reşedinţă şi ideal românesc a Blajului, aniversarea a două veacuri şi jumătate dela naşterea lui Inochentie Micu Clain, al treilea episcop al Bisericii Române-Unite şi una din cele mai luminoase figuri ale Ardealului luptător şi naţionalist.

Inochentie Micu Clain, ca şi urmaşii de mai târziu ai bărbăţiei şi avântului de peste Carpaţi — a simţit într'o nobilă şi puternică manifestare de conştiinţă, luptele înaintaşilor lui pentru eliberarea spirituală şi politică a Ardealului, cărora el a ţinut să le dea ecoul unei acţiuni şi mai vie, şi mai puternică şi mai clocotitoare.

Ca şi alţii, episcopul Inochentie Clain — într'o vreme când, dela Carpaţi şi până la Tisa, poporul românesc se sbătea în întuneric şi muncă istovitoare — a crezut că dreptatea românismului e aproape şi că pe drumul anevoios dela Viena va putea să descopere binefăcătoare atenţie imperială pentru fraţii nefericiţi de acasă, cărora el voia să le asigure un viitor de linişte şi dreptate.

Luptătorul român din secolul al XVIII-lea, nu era numai un apostol al Neamului său, ci şi un înfăptuitor de seamă, care a căutat să dea Bisericii şi poporului ce păstorea o instituţie de adevărat folos pentru împrăştierea învăţăturii şi pentru chemarea tuturor fiilor săi duhovniceşti la lumina evangheliei creştine.

Pe locul unde este astăzi Blajul şi care atunci era pustiu, Inochentie Clain a ridicat nenumărate instituţii de cultură şi cu banii adunaţi de preoţii lui săraci, a zidit catedrala care trebuia să fie mai târziu centrul de unde se pornea cu ecouri istorice, lupta de veacuri a unui popor obidit şi năpăstuit de clica burgurilor vieneze.

Dar opera lui Inochentie Clain stârneşte în trecutul vieţii noastre naţionale prin îndrumările pe care el le-a dat unor serii întregi de elevi formaţi la vestitele lui şcoli de cultură românească şi care, trimişi la Roma, aveau să ne aducă mărturii despre drepturile şi veşnicia latină.

Vieaţa lui Inochentie Clain nu rămâne însă acolo unde trebue s'o mâne destinul şi dragostea lui puternică pentru existenţa Neamului său. In urma unor intrigi a iezuiţilor dela Curtea Mariei Tereza, episcopul român este trimis în exil la Roma, unde totuşi continuă să ducă mai departe lupta naţionalistă, alături de preoţii care rămăseseră acasă şi care îi trimiteau nădejdiile lor îndreptăţite şi unirea lor la acţiunea începută.

Anii trec însă şi cu ei putinţa de revenire la vatra străbună se stinge tot mai mult pentru prelatul exilat şi pentru apostolul românismului.

La 72 de ani, Inochentie Micu îşi dă sfârşitul, după ce făcuse toate sforţările, îndurase toate umilinţele şi suferise toate lipsurile spre a continua lupta de veacuri a poporului român, căruia el îi încredinţase comorile lui de suflet şi de măreaţă simţire.

Aniversarea dela Blaj a fost deci nu numai o reîntoarcere spre figurile acelor martiri, care au săpat la edificiul României de azi şi care i-au văzut destinul glorios, ci şi o chemare la solidaritate, la luptă şi năzuinţi, pentru temeiurile unei istorii străbătută de atâtea jertfe şi închegată din atâtea suferinţe.

Cântecul Feleacului

— Ce te doare, măi Feleac,
Deal de pe pământul dac,
De stai tu aşa posac,
Şi priveşti tot într'o parte,
Ici pe-aproape, nu departe,
Şi priveşti numai devale,
Nu departe, ici la poale?

— Cum să nu fiu eu posac,
C'am rămas fără ortac,
Singur pe pământul dac,
Că de când mă ştiu Feleac,
Printr'al anilor puhoi
N'am fost unul, am fost doi,
La dureri şi la nevoi.
Că de când mă ştiu sub soare,
Frăţioare, frăţioare,
Tot cu Clujul la picioare,
Şi de când mă ştiu sub lună,
Tot cu Clujul împreună,
Pe timp rău, pe vreme bună.
Primăvara când venea,
Clujul galeş mă privea
Şi Feleacu-i trimetea
Pentru zi de sărbătoare,
Cântec de privighetoare
Şi podoaba lui de floare
Pentru brâu de fată mare.
Vara dacă dogorea,
Tot Feleacul mi-l umbrea
Şi de sus îi dăruia
Mângâierea adierii,
Către revărsatul serii
Sau răcoarea ploilor
De sub norul călător.
Iar când toamna s'arăta,
Feleacul mi se'ngrijea
Carele de le'ncărca
Şi la vale le pornea
Cu belşuguri şi avere,
Ori cu struguri ori cu mere,
Ori cu ceară şi cu miere,
Şi nici iarna când sosea,
Feleacul nu adormea,
Tot cu nea se aşternea,
Clina dulce şi-o făcea,
Clujul sus că-i trimetea
Copilandrii lui cu sănii,
Făcând tumbe şi mătănii
In cojoace de dihănii,
Şi ce svon de zurgălăi
Şi ce chiote pe văi,
C'adunam eu sus fârtate
Toată larma din cetate.
Iar acum ne-am rupt în două:
Ici e rouă, la Cluj plouă,
Ici e lună, la Cluj tună,
Ici e lin, la Cluj frutună,
Cum să nu fiu eu posac?
Cluju-i fără de Feleac
Şi-un hotar de strâmbătate
Rupse fratele de frate.

— Lasă, lasă, măi Feleac,
Nu mai fii aşa posac
Că nu-i dorul fără leac.
Nu simţi tu din munţi cum creşte
Şi pe şesuri se lăţeşte,
Nu simţi tu cum se ridică
Umbra celui fără frică,
Uriaşă, năzdrăvană,
Peste ţara transilvană?
N'o simţi tu, din zare 'n zare,
Peste strâmbele hotare
Umbra sfântă, umbra mare
Cum pe lume alta nu-i,
Umbra lui, a Iancului?
Măi Feleac, alină-ţi dorul
Că s'arată Crăişorul
Şi va fi din nou, cât veacul,
Clujul frate cu Feleacul!

N. I. HERESCU

Vânătorii de munte români în Kuban

...„Am făcut armata cu Regele Carol I"...

.. Acesta este argumentul cel mai puternic pe care Gheorghe Dumitrenco, fost Dumitrescu, din Brăila, îl spune tuturor ofiţerilor şi ostaşilor români la care cerşeşte o bucată de pâine sau câteva linguri de ciorbă. O căciulă de postav îmblănită cu cojoc îi acoperă capul încărunţit, iar deoparte şi de alta se scoboară peste urechi două clape înodate sub bărbie. După statură se vede că a fost cândva un om bine legat. Acum însă e slăbit peste măsură. Merge încet sprijinindu-se în băţ, pe care-l mută pe caldarâmul unui oraş din Crimeea, mai des decât picioarele, iar când vremea e umedă şi rece, tremură atât de tare, încât cei doi dinţi din partea de sus, singurii pe care-i mai are, se clatină ca nişte limbi minuscule de... clopot.

Are 74 de ani, iar puterile abia-l mai ajută să se târâe pe lângă pereţii deslipiţi şi mucegăiţi, în căutarea unei coji de pâine. Se aseamănă mai degrabă cu o umbră, al cărei corp e înmormântat de mult, care a părăsit pentru un moment racla sicriului, iar acum umblă în căutarea mormântului pe care nu-l mai găseşte...

Şi... poate că în adevăr: Gheorghe Dumitrescu a murit de mult... încă dela rusificarea numelui, rămânând să-şi târască zilele amare printre noi numai Dumitrenco, o altă faţetă a fostului cetăţean al Brăilei.

Când îi dai o bucată de pâine, ceva unt sau o cutie de conserve, plânge de bucurie; cu o mână strânge la piept darul cu nesaţ, iar cu celaltă apucă gâtul binefăcătorului, îl trage către el şi-l sărută pe obraz: ...„Să trăeşti taică... Dumnezeu să-ţi ajute să te întorci în ţară"... şi picăturile de lacrămi se rostogolesc repede, se sfarmă şi dispar în zdrenţele pe care le înfăşoară în jurul piciorului, în loc de încălţăminte.

...„Şi eu sunt român... Am făcut armata cu... Regele Carol I"... (desigur că vrea să spună că a făcut armata sub Regele Carol I).

...„Eram în Regimentul 3 Călăraşi Brăila. Hei... ce om eram pe vremurile acelea... voinic, tânăr şi călăreţ meşter tare"... şi iar îl năpădesc lacrămile, ca o părere de rău după ţară şi locul natal, ori poate după tinereţea lui, care s'a îngropat de mult pe străzile Brăilei.

Moş Dumitrenco a trăit în Brăila până la vârsta de 44 ani, fiind căsătorit cu femeea Sofia, care a murit înainte de a părăsi el casa. Cu această femeie n'a avut copii. Trăia însă destul de bine, căci meseria lui de croitor îi făcă chiar... petreceri în regulă.

„De când am venit în Sevastopol însă, am trăit greu. La început m'am trudit să găsesc de lucru... Apoi m'am dădea suficiente parale, încât putea să căsătorit cu Anastasia, — o rusoiacă din localitate, — cu care am făcut o fată, aşa încât greutăţile erau şi mai mari. Mi-am înjghebat şi aci un atelier de croitorie, dar nu prea aveam de lucru, aşa că de multe ori eram nevoit să muncesc în port pentru întreţinerea familiei. Abia atunci mi-am dat seama cât de bine trăiam în oraşul meu... Brăila.

In timpul războiului trecut am fost concentrat la lucrările de întărire a oraşului, apoi am fost dus la săpatul tranşeelor subterane din jurul Odesei.

De când au luat bolşevicii stăpânirea în Rusia, am dus-o şi mai greu... Aceştia au adunat pe toţi meseriaşii în anumite clădiri, punându-i să lucreze sub control. La început eu n'am vrut să mă duc acolo... Eram obişnuit să am atelierul meu, unde să fiu stăpân. Aha, ziceau şefii bolşevici, tu vrei să faci bani, dar banii sunt ai Statului bolşevic, nu ai tăi. Atât au spus. Nu m'au luat cu forţa pentru a mă duce în adunarea aceea a croitorilor dar în schimb au interzis tuturor să mai lucreze la particulari, ci numai la atelierul central al oraşului. In puţin timp m'am văzut muritor de foame. A trebuit să mă rog de ei pentru a mă primi în atelier. Aci munceam mult, iar hrana ce mi se dădea — o ciorbă neagră şi amară, — ne ajungea numai atât ca să nu murim de foame.

Inainte de a împlini 60 de ani, am fost scos din atelier, spunându-mi că sunt bătrân şi... ocup locul altuia tânăr, deşi eu puteam lucra, căci am avut şi am încă vederea destul de bună...

De aci înainte trebuia ca fata şi soţia mea să muncească dublu pentru ca să mă poată hrăni şi pe mine, căci eu nu mai contam nicăeri în raţia de mâncare.

Cu doi ani înainte de izbucnirea acestui războiu am fost evacuat din Sevastopol, spunându-mi că în cartierul acela urmează să se clădească şcoale pentru ucenici. Noi am aflat însă că se lucrau întărituri pentru apărarea oraşului.

Fata mea s'a căsătorit cu Ilie Crevricenco din Sevastopol, cu care a avut 3 copii. Ginerele meu făcuse armata la aviaţie. Când a izbucnit războiul a fost chemat şi trimis la Vladivostok. De atunci n'am mai auzit nimic de el...

Şi aşa, domnule, — sfârşeşte Dumitrenco, — iată necazurile mele.

Ce bine era dacă rămâneam în România... Spune mata la comandanţii d-voastră să-mi dea voie să mă înapoiez în ţară... Să am măcar parte să fiu îngropat în pământul ţării pe care am părăsit-o crezând să găsesc aici belşugul.

Mi-e dor de ţară, domnule, mi-e dor şi tare mă tem că n'o să mai ajung s'o văd... şi moş Gheorghe îşi duce repede mâna la ochi, pentru a opri năvala lacrimilor ce sunt gata să izbucnească... Apoi pleacă încet, cu capul în pământ şi încovoiat de spate, iar în urma lui, rupturile ce-i înfăşoară picioarele, plescăe ritmic pe caldarâmul umed al oraşului!...

Sublt. rez. D. BUNESCU

Camarazi de arme ciocnesc ouă roşii

Făclii de Paşti în noaptea învierii la capul de pod Cuban

In loc de dăngăt de clopot,
Râd brandturile cu hohot,
Iar în loc de slujbă sfântă,
Schijele prin văzduh cântă.

Iarăş o primăvară; soarele aruncă razele lui binefăcătoare asupra pământului, care a stat amorţit luni dearândul. Natura a reînviat, pomii îşi îmbracă haina de sărbătoare, ostaşii sunt mai vioi, toată lumea se pregăteşte pentru un mare eveniment care se apropie cu paşi repezi. Pe toţi îi auzi: „Vin Paştile". „Vine Invierea Domnului". „Ce frumos era anul trecut la acest praznic înălţător!

Pumnii se încleştează şi dinţii scrâşnesc şi cei mai mulţi se apropie şi spun: „Dar ce e mai frumos şi mai înălţător la un asemenea praznic, decât să lupţi contra celor ce au răstignit pe Cristos şi şi-au bătut joc de credinţa propovăduită de el.

Aşa zic bravii tunari de munte din Divizionul căpitanului R. N., care au salutat învierea Domnului cu salve de tun, dar salvele n'au fost trase aşa cum se obişnueşte la asemenea ocazii, ci au fost trase în plin şi rezultatul n'a întârziat să se arate, fiind zădărnicite toate încercările ruşilor de a debarca peste Cuban, pe malul ce-l ocupă observatorii tunarilor.

Zi de Paşti; în tot sectorul o linişte mormântală; nu se aude decât murmurul apei Cubanului, ce îşi mână undele spre Mare. Observatorii înaintaţi sunt la posturi, numai ochi şi urechi; îşi dau seama că bolşevicii pregătesc ceva.

La ceasurile 12 s'au convins că nici de data aceasta liniştea ce domnea, nu prevedea decât o pregătire. Ruşii deslănţue un foc infernal cu toate armele de care dispun: tunuri, brandturi, tunuri anticar şi arme automate. Observatorii sunt şi mai atenţi la posturile lor.

Cu câteva bărci, o companie inamică încearcă să debarce. Acei care au reuşit să ajungă pe malul ocupat de Români, au fost făcuţi prizonieri, iar restul care formau grosul au fost înghiţiţi de valurile Cubanului nemilos.

După un scurt timp se face o nouă încercare de debarcare, dar de data aceasta, cu efectivul unui batalion, pe circa 35 de plute improvizate pe butoaie goale. Sunt lăsaţi să se îmbarce, plutele se desprind de mal, când serg. t. r. Schadi Iosif, observatorul înaintat al bateriei lt. Aslan N., dă comanda: Pe I. 7. I. 8. I. 9, câte trei salve trage!

Câteva momente de tăcere şi proectilele se năpustesc vâjâind prin văzduh, cu melodia lor sinistră, aducătoare de moarte.

Când comanda a fost executată, pe valurile Cubanului spumegânde nu mai erau decât resturile plutelor distruse, amestecate cu cadavrele celor ce au plătit scump îndrăzneala, scriind cu sângele lor, că: *Pe aici nu se trece.*

Vitejii observatori înaintaţi, ciocnesc câte un ou roşu, pe care Patria recunoscătoare a avut grijă să le trimită la timp. Bine dispuşi după aşa ispravă, îşi strâng între ei mâna şi îşi spun: *„Cristos a Inviat".*

Serg. t. r. **NEMEŞ ALEXANDRU**

INAINTE

Dragi ostaşi un gând cuminte
Indreptaţi spre răsărit
Şi într'un iureş înainte,
Să împliniţi visul dorit!....

Ridicaţi şi scut şi armă
Contra celor ce-au robit,
Căci sub ele, dârz se sfarmă
Valul lor, nelegiuit...

Şi cu lupta, înainte
Faimă 'n lume ridicaţi
Desrobind hotare sfinte
Unde au plâns surori şi fraţi...

GHEORGHE M. POPESCU

Aviaţia română în Cuban

In timp ce trupele terestre române şi germane obţin strălucite succese la Noworossisk şi în Cuban, luptând împotriva unui inamic mult superior numericeşte, aviaţia noastră înscrie mari semne de biruinţă pe cerul întunecat de fum şi nouri de plumb.

Aproape zilnic, forţele germano-române dau contraatacuri şi resping cu pierderi considerabile pentru inamic toate valurile bolşevice care încearcă să izoleze şi să încercuiască forţele noastre.

Aviaţia română, care stăpâneşte văzduhul în acest sector de lupte aprige, atacă fără răgaz forţele bolşevice deslănţuite, coloanele în marş, poziţiile de rezistenţă, depozitele de alimente şi carburanţi şi intervin cu succes în toiul luptelor terestre.

In luptele aeriene, aviaţia română a devenit temerară pentru bondarii bolşevici, care sunt doborâţi oridecâteori încearcă să primească lupta.

Numai în intervalul de două zile, un grup de vânătoare român, acţionând în sectorul Cubanului, a scos din luptă 42 avioane inamice.

Ochii de şoim ai aviatorilor noştri au descoperit în zorii zilei de 10 Aprilie, un aerodrom pe care se găseau bine camuflate avioane bolşevice de bombardament şi vânătoare.

Grupul român format din 50 avioane de vânătoare s'a năpustit asupra avioanelor bolşevice şi printr'un fulgerător atac la sol, a incendiat 7 avioane bolşevice, iar pe altele avariindu-le.

In luptele aeriene ce au urmat în cursul aceleiaşi zile şi în ziua următoare, bravii noştri sburători au doborât 5 avioane inamice şi au avariat puternic încă 30 avioane.

In timpul acestor fulgerătoare atacuri, grupul român nu a avut nicio pierdere.

Trupele terestre care erau încleştate în lupte strânse cu inamicul au putut observa cum ştiu să lupte aviatorii noştri care cu o drăcească îndemânare au doborât, avariat şi incendiat 42 avioane.

Comandamentul german a citat prin ordin de zi această strălucită performanţă a grupului de vânătoare român, care în luptele aeriene a doborât şi risipit un număr cu mult mai mare de avioane bolşevice care se încumetaseră să primească lupta.

De asemeni a evidenţiat acţiunea de bombardament a acestui grup, care a incendiat şi avariat la sol avioane bolşevice gata pentru decolare.

Fără a polemiza cu strategii dela Moscova, care tăgăduesc strălucitele fapte de arme ale armatei noastre terestre şi aeriene în Cuban, le răspundem pe această cale, cu cifre, pe care, de sigur, poporul rus şi armata roşie nu le pot afla niciodată.

Superioritatea calitativă a aviaţiei noastre asupra celei bolşevice este destul de cunoscută trupelor inamice, încă din luptele din anii 1941/942, pe tot întinsul Rusiei şi care culminează acum în luptele din Cuban.

Armata română, care n'a şovăit o clipă, zăgăzueşte şi sparge, alături de armata germană, numeroasele avalanşe sovietice în ţinuturile de orez ale Cubanului.

Rusia bolşevică, care s'a dovedit a fi foarte bine pergătită pentru o falsă propagandă, tăinueşte şi de data aceasta poporului rus dezastrul armatei roşii dela Noworossisk şi Cuban şi afirmă — pentru a ţine trează minciuna — că armata noastră a fost nimicită. Sunt afirmaţiuni mincinoase care se izbesc de realitatea cifrelor şi de avântul tineresc al armatei române, care zilnic dă dovadă de elan, dârzenie, curaj şi de un moral fără seamăn. Armata de viteji a Regelui şi Mareşalului e mai tare şi mai hotărîtă ca oricând pentru a zdrobi putregaiul comunist.

Lt. rez. **GHEORGHIŢESCU GH.**

ÎNDEMN LA LUPTA

Au amuţit cuvintele pe buze
Şi tremură văzduhu 'n lung şi lat,
Pământul geme greu, însângerat,
De-atâta ploae neagră de obuze.
Cu fruntea sus, mereu tot înainte,
Viteji urmaşi ai Dacilor şi Geţi,
Şi piatră după piatră culegeţi,
Comoară 'ntreagă a ţării noastre sfinte.
Cum se răstoarnă brazdele din plug,
Să cadă toate liftele păgâne,
Şi cântul să răsune dela Bug,
Până 'n câmpia Dunării bătrâne.
Ingenunchiaţi pe-acela ce nu ştie
C'avem în noi înflăcărat un nume,
Şi că prin jertfa noastră azi se scrie
Cea mai frumoasă pagină din lume.

CANSTANTIN SALCIA

R U G Ă

Din bolţile 'nălţimilor albastre,
Coboară către noi, iubit Părinte
Şi mai răstoarnă 'n sufletele noastre
Potirele cu harurile-Ţi sfinte.
Smulgându-ne din inimi suferinţa,
Revarsă 'n gânduri blândă bucurie
Şi 'n cugete 'ntăreşte-ne credinţa
Şi dragostea de Rege şi Moşie.
Sfărâmă-i sub a neamului călcâe
Pe cei ce-l ţin în ghiarele durerii
Şi 'n nori de mirodenii şi tămâe,
Aprinde-i policandrele 'nvierii.
Să 'năbuşe 'ntunerecu 'n lumină
Şi ura să se 'nece 'n bunătate,
Să 'nghită adevărul pe minciună,
Ca noi s'avem, pentru vecii, dreptate.

Plut. adm. **TEODOR V. CARAMAN**

Pe frontul anti-bolşevic de Nord

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dă undeva dân Inima ♡ Frontului

Maritica Neichiii

Dragă era cât pacilla să numai primeşti nici o epistolie dăla Mine dân cauză că mă dusei ieri noapte pân liniile ciolovecilor mântelegi mata la vânătoare dă gusteri cu stea ★ şi nuş cum făcu cum dresei că mă trezii cu fo 10-eca ciolovecei în cârcă. Acu doborâi io fo 8opt da de om îs şi mă prinseră necuraţii în cap-(☺) cana (☐). Acu ce să facă cu mine că de unu e Neaţă şi hotărâră să mă ducă 1 comisar dal lor cu pistoalele la spate ca pun om mare şi ce sunt. Şi dă nu dădeam do sfântă dă găleată pă drum zău dă nu eram acu prizoner în toată regula. Aşa că dacă dai fun acatist trece în el şi o găleată şi nu te mai alega zău dă don fruntaş Neagu Rădulescu că mă supăr ceai cu el nu ştii că e prietenu nostru şi fără plaivasu mnealui nar afla lumea dă isprăvile lu bărbatu? mătăluţă cu tot focu

Al Neaţă

MAI ZICA ŞI ALTUL

— Caş, ai vrea tu, măi ţigane?
— Cum nu!... bucuros, ciobane!
— Urdă, ce zici? ... ai mânca?
— Cât de multă, de mi-ai da!
— Şi-o tigaie de jintiţă?
— Ba... şi zece tigăiţe!
— Dar cu oile, voieşti,
Să te duci să le păzeşti?
— Ei... mai zică şi-altu-acuma,
Că destule-am zis eu numa!

Strigături

Merişor încrengurat,
Mândra mi s'a lăudat:
Că-i e grajdul plin de boi.
Mă uitai... găsii doar doi!
Că opt vaci are'n ocol
Mă uitai... Ocolu-i gol!
Şi-are'n casă bani o oală
Mă uitai... şi oala-i goală!

Săracu bărbatu meu
Toţi oamenii zic că-i rău,
Da-i omul lui Dumnezeu;
Că şi-aseară mi-a dat una,
De-am crezut că iese luna
Şi deseară mi-o da două
De-oi crede c'afară plouă.

Ghicitori

Din afară intunecos
Din lăuntru luminos.
(Cuptorul)

Am cămăşi nenumărate
Şi le port pe toate'n spate.
(Varza)

Zăpăcită bâzâieşte
Şi prin casă ocoleşte.
(Musca)

Sus masă, jos masă
La mijloc fasole deasă.
(Dinţii)

EPIGRAME INTRE ARME

Ajutorul englez
Arde Rusia: roşu-i cerul
Din Murmansk până'n Caucaz,
Iar englezul e pompierul
peste foc el toarnă — gaz!

CUVINTE INŢELEPTE

Vorbă să fie, că bâlciu se face.

•

Cine-i chel îşi pune mâna 'n cap.

•

Pământul e rece şi dorul se trece!

•

Cel ce nu munceşte, e gata să facă orice faptă rea.

•

Munca îndepărtează de noi trei mari rele: plictiseala, viţiul şi sărăcia.

Bunătatea e arma sufletelor mari.

•

Economia te satură; risipa te flămânzeşte.

•

Acela căruia îi place mierea, trebue să îndure şi înţepăturile albinei.

•

Marii mâncăcioşi îşi sapă mormântul cu dinţii lor.

Glume

Curiozitate

— Inchipueşte-ţi, bunica mea când s'a născut nu cântărea nici două kilograme.

— Foarte interesant. Şi a putut trăi?

La numărat

— Madam Popescu, mi-ai trimis azi un ou... dar eu îţi împrumutasem două.

— Iartă-mă, madam Piscupescu! Probabil că am greşit la numărat!

Aer sărat

Nevasta lui Mitică e bolnavă. Medicul i-a spus să se ducă la mare, fiindcă-i va face bine aerul sărat.

Mitică a cumpărat o scrumbie şi a atârnat-o de ventilator.

Din nimic

— Cu ce capital aţi început afacerea?

— Numai cu inteligenţa mea!

— Tot respectul! Sunteţi un om care poate face ceva din nimic.

La şcoală

— De ce este apa sărată, Nicuşor?

— Pentrucă e plină de scrumbii d-le învăţător.

Ţiganul la judecată

— De ce ai luat, ţigane, curcanul părintelui?

— De coadă, să trăiţi dom'le judicător.

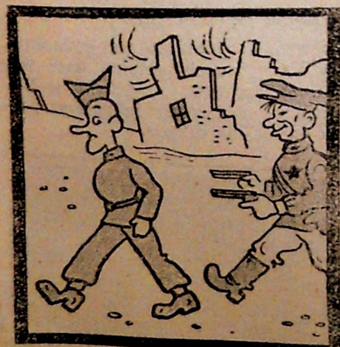
Neaţă camuflat

— Unde o fi camaradul Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Mi-o făcură! Mă dusei să prind nişte cioloveci şi căzui eu în capcană!

— Aha! O ideie!

— Stai aşa, domnule comisar politic!

— Acum să-i iau pistoalele şi să-l duc eu dindărăt la ai noştri.

Faptele săptămânii

ORDIN DE ZI Nr. 42

DIN 14 MAI 1943

Mulțumesc trupelor care, dela orfanul de războiu până la Generalul Comandant, au dovedit cu ocazia sărbătoarei noastre naționale, o ordine, instrucție, ținută și disciplină desăvârșită.

ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

DIN ȚARĂ

D-L MAREȘAL ANTONESCU, Conducătorul Statului, a fost decorat de Majestatea Sa Regele Boris al Bulgariei cu colanul și Marea Cruce a Ordinului Regal al Sfântului Alexandru cu spade.

De asemenea a fost decorat și d-l vice-președinte al Consiliului de Miniștri, profesor M. Antonescu, cu Marea Cruce a Ordinului Sf. Alexandru.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE, cu aprobarea d-lui Mareșal Ion Antonescu, a hotărît să construiască o capelă în Parcul Carol din Capitală și un osuar, în care vor fi aduse osemintele eroilor din războaiele 1877, 1916 și cel de acum.

FUNCȚIONARII din Bucovina au dat salariul lor pe o zi pentru construirea „Palatului Invalizilor", strângând astfel aproape 4.750.000 lei.

Pentru frumoasa lor faptă, Conducătorul Statului a dispus ca acești funcționari să fie citați pe națiune.

D-L PRIM-MINISTRU, profesor Mihai Antonescu, însoțit de mai mulți membri a guvernului, a fost zilele trecute la Pitești, unde a avut o conferință administrativă, pentru buna gospodărie a județului Argeș.

Cu acest prilej au împărțit unelte agricole și alte daruri, invalizilor, văduvelor și orfanilor din județ, care erau adunați la prefectură.

De aci, înalții demnitari au inspectat județele Muscel și Argeș, interesându-se de nevoile poporului.

Ascultați la radio între orele 13—13,50: „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ZIARUL FRANCEZ „La Nouveliste" din Lyon, ocupându-se de desrobirea Basarabiei și Bucovinei, cum și de vitejia armate române, scrie apoi despre Majestatea Sa Regele Mihai I frumoase cuvinte:

„Deseori, printre soldații Săi, care îl iubesc și pe care îi iubește și îi încurajează cu prezența Sa, Regele Mihai I, încă tânăr de ani, dar copt de evenimente, întruchipează idealul de mărire al națiunii române, nădejdea și aspirațiile ei. Năzuințele României sunt simple și nobile. In scurgerea veacurilor, România a fost unul din posturile înaintate ale Europei împotriva năvălirilor barbare și a necredincioșilor. Ea rămâne și azi bastionul înaintat al Europei și al civilizației apusene, pentru apărarea căreia fiii săi își varsă sângele în stepa rusească".

După ce vorbește despre serbarea de 10 Mai, ziarul termină astfel:

„Franța urează ca România să cunoască un viitor fericit și o vieață înfloritoare, demnă de un trecut glorios simbolizat de ziua de 10 Mai".

LA 16 MAI, Finlanda și-a sărbătorit ziua eroilor și totodată 25 de ani dela terminarea războiului independenței.

Primul ministru a ținut o cuvântare, spunând că Finlanda va lupta până la ultimul om contra bolșevismului, pentru a-și păstra libertatea și independența.

INDUSTRIA SOVIETICĂ, în special cea de armament și muniții, a fost pusă sub controlul partidului comunist, din cauza greutăților de fabricație. Pe viitor, conducătorul fabrici este răspunzător de tot ce se întâmplă în fabrică, el având dreptul, în schimb, să dea pedepse chiar cu moartea.

UN VAS portughez, încărcat cu trupe, a plecat în insula Guineea, spre a întări garnizoana de acolo.

PRIMUL MINISTRU BRITANIC Churchil, care se găsește în America, a vorbit la radio, acum câteva zile, spunând că Americanii au trimis Angliei în Iunie 1940, peste un milion de arme, tunuri de câmp și muniți, deși America a intrat în războiu abia peste un an și jumătate. Roosevelt dădea asigurări că niciodată tineretul american nu va fi trimis să moară în războiu, în timp ce trimetea arme englezilor.

De aci se vede ipocrizia și dorința lui Roosevelt de a târî America în războiu încă înainte de a-l fi declarat.

DIN TOKIO, capitala Japoniei, se anunță că trupele americane ar fi întrebuințat gaze otrăvitoare la debarcarea în insula Attu.

ȘEFII BISERICII protestante din Statele-Unite au făcut o declarație, prin care arată că ideile comuniste sunt în contra credinței creștine.

Și totuși americanii trebue să lupte cu sovieticii pentru pângărirea crucii.

COPIII POLONEZI din Rusia suferă nespus de mult deoarece nu li se dă alimente și îmbrăcăminte suficientă. Peste 70 mii de copii mor de foame. De aceea școlile din America au rugat pe președinte să facă uz de influența sa asupra lui Stalin pentru ca acești copii nenorociți să poată părăsi Uniunea Sovietică.

ÎN ALGERIA, localitate din Africa de Nord, ocupată de forțele anglo-americane, comunismul lucrează de zor, pentru a-și mări numărul de partizani. Pe clădiri au apărut secera și ciocanul, în locul afișelor cu titlul „Cinste, Familie, Patrie".

ÎN TIMP ce ziarele din lumea întreagă scrie încă despre asasinarea polonezilor din pădurea Katyn, Stalin, pentru a face să se uite măcelul, a făcut o notă către guvernele țărilor cu care are legături, spunându-le că prizonierii sovietici care se găsesc la lucru în Germania sunt schingiuiți și lăsați nemâncați.

De ce, oare din 1941, de când au fost ocupate teritorii din Rusia, nu s'a mai plâns niciodată Stalin, ci o face asta după 2 ani?

DUPĂ CE anglo-americanii au ocupat Tunisul, beiul Tunisului a fost expediat în insula Madagascar ca prizonier.

COMANDANTUL flotei engleze din portul Alexandria (Egipt) a dat ordin să nu se mai dea alimente echipagiilor de pe vapoarele franceze de războiu ce se găsesc în acest port, pentru motivul că nu au predat încă englezilor vasele lor.

UN TREN cu 250 soldați spanioli, răniți pe frontul anti-bolșevic, a sosit în Spania, populația făcându-le o călduroasă primire în toate stațiile.

TURCIA va rămâne credincioasă tratatelor ei de prietenie și alianță, dar ea va apăra și datoriile și interesele ei. In aceste cuvinte ministrul Afacerilor externe, Menemencioglu a arătat obiectivele politicei externe turce într'o conferință la Universitatea din Istanbul. Menemencioglu a mai declarat, că idealul Turciei este o națiune care se perfecționează și este mulțumită. Turcia a mai vărsat de multe ori sângele ei, și dacă va fi nevoie ea îl va vărsa din nou. Menemencioglu a încheiat cu cuvintele, că Turcia este mulțumită cu regimul ei și că a găsit în persoana Președintelui Inonu, conducătorul ei.

CU OCAZIA unei remiteri solemne a unui drapel Gărzii din Nova-Bana, Șeful Gărzii Hlinka și Ministrul Internelor Slovace, Sano Mach, a spus următoarele:

„Noi, Slovacii, facem o mărturisire de credință pentru noua Europă și suntem deciși de a îndeplini chemarea noastră în unire cu popoarele germane și slave. Slovacia nu vrea să sfârșească în pădurea dela Katyn".

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Bolșevicii masează trupe în spațiul dela Sud de Moscova, în zona dintre Tula și Kaluga. Scopul acestor măsuri nu se poate cunoaște. Este probabil că bolșevicii vor să facă față viitoarei ofensive germane printr'o contra-ofensivă în altă direcție. Sunt cunoscute încercările dârze făcute și în cursul ofensivei germane din vara trecută, de a obține o decizie în sectorul Rjek și Voronej, care să compromită înaintarea germană spre Volga și Caucaz. Anul trecut rușii n'au reușit. Nu este exclus ca anul acesta ei să reia aceeași tactică.

De asemenea sunt observate concentrări sovietice masive în sectorul Leningrad. Se știe că aci bolșevicii au reușit, cu pierderi foarte grele, să creeze un tunel spre orașul încercuit, trecând pe la Sud de Lacul Ladoga (Schlusselburg) și construind și o cale ferată care se află însă încotinuu sub bătaia tunurilor germane. S'ar putea ca Sovietele să încerce o despresurare totală a Leningradului și o eliberare a Golfului Finlandei.

IN SECTORUL Cubanului, bolșevicii au masat în ultimele zile forțe mari, ceea ce ar indica dorința unei noui ofensive asupra capului de pod germano-român. Acțiunile de atac germano-române se desfășoară cu un deosebit succes.

Ultimele știri venite de pe frontul antibolșevic ne arată că inamicul a atacat la Sudvest de Krimskaja la capul de pod al Cubanului.

Obiectivul inamicului a fost să recâștige terenul pierdut în ultimele zile în urma atacurilor germane.. Trupele sovietice, al căror număr era cam egal cu al unui regiment, au fost sprijinite de vreo 25 de tancuri și numeroase avioane de asalt. Atacul lor a fost respins cu pierderea a 15 tancuri. Luptele continuă încă, deoarece inamicul a reînoit atacurile sale după ce primul nu izbutise.

Incercările inamicului de a trece fluviul Cuban și atacuri mai mici în regiunea lagunelor și pe coasta Mărei de Azov au fost zădărnicite.

In regiunea Isyum trupele germane au respins ieri atacuri inamice executate în mai multe valuri. Inamicul, care a atacat cu două batalioane sprijinite de 15 tancuri și un foc puternic de artilerie, a suferit pierderi grele.

In regiunea Lisitschansk artileria germană a atacat cu efect concentrări de trupe inamice precum și poziții de câmp și de baterii.

La Nord-Est de Orel, trupele de șoc germane după ce au străbătut mai multe câmpuri minate, au pătruns în pozițiile inamice, au ocupat o parte din transee și au făcut să sară în aer câteva cazemate. Ele au capturat mai multe mitraliere și mortiere de transee.

Atacuri izolate ale inamicului în regiunea la Sud de Suchinitchi au fost oprite de focul nostru defensiv.

Ciocniri între trupele de șoc au mai avut loc la Nord de lacul Ilmen.

După ce au împins îndărăt două formațiuni de trupe de șoc, grenadierii germani au contraatacat și ocupat linia principală de luptă a inamicului de-alungul unui front de o lărgime de 300 de metri, pe lângă că au făcut să sară în aer un număr de cazemate.

Războiul aerian

Războiul aerian continuă a fi foarte crâncen. Aviația britanică a continuat bombardarea teritoriului german din Vest, în timp ce formațiuni puternice germane de avioane grele de luptă ale Luftwaffei au atacat din nou Londra, precum și marele port Cardif de pe canalul Bristol, provocând mari distrugeri.

In același timp, avioanele anglo-americane au atacat cu bombe localități din Italia sudică și Sardinia. In cursul sborului lor deasupra Romei, aviatorii inamici au aruncat manifeste amenințând Italia.

Acestor amenințări, Roma le răspunde cu afirmarea repetată a hotărârii ei dârze de a continua mai departe lupta alături de aliații ei, oricare ar fi sacrificiile necesare.

Războiul japono-chinez

Forțele japoneze au ocupat localitatea Maungdau, importantă bază inamică la frontiera dintre India și Birmania și se pregătesc în prezent pentru operațiuni viitoare.

C. 63.193. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.